

Çelik, Hilmi.

Hüzne Veda. İstanbul: Eren Yayıncılık, 2008. 347 s. ISBN No: 978-975637242-5

‘Hüzne veda’ ilginç bir ad, ilginçliği de doğal olan bir durumu, dışlayan tutumundan geliyor. ‘Hüzne’ gerçekten veda edilebilir mi? O, bize “belki de en çok yakışan” hüznün dışlanabilir mi? ‘Hoşça kal hüznün, denebilir mi? Günaydın Hüznün, Merhaba Hüznün, diyebilirken, neden, ‘elveda hüznün’ diyemeyiz ki? Çünkü hüznün, birden bire, anlamadan gelir, Bedri Rahmi’nin dediği gibi: “Hüznün geldi / Başköşeye kuruldu / Yoruldu yüreğim, yoruldu”, olur.

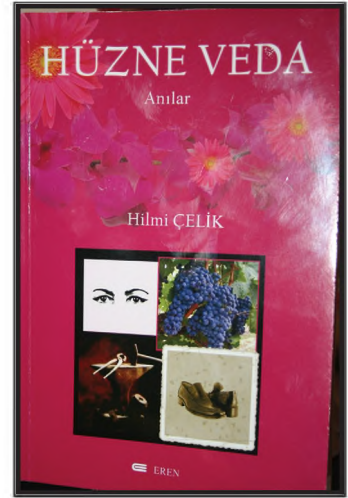
Akşam olur ‘hüzünleniriz’, aşık olur ‘hüzünleniriz’, bir duble bir şey atmaya görelim, ilk yaşayacağımız genellikle ‘hüzün’dür. Söylediklerimizi anlamayan kişilerle konuşma ardından koyu bir hüzne batırız! İyi de ‘hüzne veda’ yaşamın sonu, yaşamamak gibi bir noktaya çekmez mi düşünceleri?

Hüzne veda edilebilir mi? Okuyup göreceğiz neden bu adı verdiğini Sayın Çelik’in... Hüznün ve türevleri üzüntü, sıkıntı, karamsarlık vb. dışlanarak bakılan ya da bu noktaya varılan anılar mı yer alacak burada. Eğer böyle ise, elbette çok heyecan verici olacaktır!

İkinci kitap 29 başlık altında kotarılmış.

Çocukluk anılarıyla başlayan bu kitap, Çelik’in Annesi, Babası, arkadaşları, özellikle de üniversitedeki kütüphanecilik öğretimi yılları ile biraz daha yakından tanımamızı sağlıyor.

Bu cildin en tipik özelliği, yaşadığımız ülkenin, “çamur at izi kalsın” anlayışı ve karmaşası içinde pisliklerle dolu olduğunu birkez daha, başkalarının yaşadıkları ile görmek oluyor. Hocam Jale Baysal’ın, ‘Aman, bu ülke iftiralar, çamurlar ülkesidir! Üstüne bir kez atıldığında çıkarman zor olur’ sözlerini anımsıyorum. Bir başka gözlenen nokta ise, herşeyi belirleyen ve herşeyin üstündeki siyaset ile hukukun, yöneticinin tutumuna bağlı olarak işleyip işlememesi! Sanırım Hilmi Çelik’te, anılarında, gittiği ülkelerde (ilk ciltte ABD, Norveç, bu ciltte ABD ve İngiltere) hukukun işleyişi ve topluma sindirilmişliği üstünde çok durma nedeni de bu olmalı. Hukukun herkes için aynı uzaklıkta ve yasalara saygı gösterilen bir ülke olmak!

Nitekim, ‘Meclis’e veda’ başlıklı anısında şunlar yazılı: “Dava açıp kazansam ne olacaktı? O nedenle, bu işin en doğrusu, kimselerle cebelleşmeden, hak hukuk gibi artık komik sayılan şeyleri düşünmeden, biraz sağda, solda vakit geçirdikten sonra yeni yıla kavuşmaktı.”(s.264). Anıların tümüne bakıldıkta; yabancı ülkelerde, hep saygı dolu şaşkınlık uyandıran, özenilen yasalar ve hukukun koşulsuz önemi gözleniyor. Ancak kendi ülkeniz ve sizin yaptığınız iş söz konusu olunca ‘komik sayılan şeyler’ durumuna düşmesi kadar ağır ne olabilir? Bu gerçekten çok ağır, katlanılması zor bir durum!

Bu ciltte, Hilmi Çelik’in ilk ciltte yabancılarla yaşadığı dostlukları, gönüllü bir elçi gibi yaptığı etkinliklerini daha ayrıntılı olarak görüyoruz.

Herkes kendini yaşar. Ancak Çelik’in yabancılarla ilişkilerinde belirli bir sorumluluk içinde, bu sorumluluğunda da ülkesini düşünerek ortaya koyduğu davranışları, ayrı bir saygı değer yanını göstermektedir, bize. Özellikle de, selamı almayan, başta konuşmayan bir Yunanlı kütüphanecinin konu edildiği “Yunanistan Macerası” başlıklı anı, Çelik’in yabancılarla ilişkisi yanında kıvrak zekasını görmemizi sağlaması açısından anlam taşımaktadır.

Daha önceki kimi anılarında hep adı geçen Sabancı Üniversitesi Kütüphanesi yöneticiliği yanında çok önemli bir bilgiyi de gözleme olanağı buluyoruz: “Henüz temeli bile atılmamış bir üniversite, öncelikleri arasına kütüphaneyi almıştı.” (s.329). Henüz üniversite, rektörü, dekanları ortada yokken üniversite kütüphanesini kurmaya başlıyor. Bu günümüzde bir anda onlarca üniversite açanlar için bir anlam taşır mı? Hiçbir anlam taşımayacağını yine bu anılarda açık seçik gördük ve biliyoruz! Ancak böylesi bir üniversitede bir öğretim üyesinin, ABD’de bir üniversite kütüphanesi yöneticisi ile yarım gün geçirip, kitaplar nasıl kataloglanır, nasıl sağlanır gibi konuları konuşup, toplantıda bu edindiği bilgileri aktarmak istemesi; kişi üniversitede öğretim üyesi de olsa henüz aşağılık duygusunu yenememiş, uzmanlık alanına saygı duyamayan (aslında kendi yaptığı işe saygı duymayan bir kişidir bu kişi!) bir toplum olduğumuzu göstermektedir.

Sayın Çelik’in anılarını okurken sevindim, üzüldüm, güldüm ama kendi alanım kütüphanecilik konusunda da bilmediğim pek çok perde arkası gelişmeleri görmeye başladığımı söyleyebilirim.

Ayrıca, doğrudan doğruya TBMM Kütüphanesi ile Sabancı Üniversitesi Bilgi Merkezi kuruluş çalışmalarını yazması, alanımıza çok şeyler katacağı düşüncesindeyim.

Anılarını yazma yürekliliği gösteren sayın Hilmi Çelik’i yazdıkları yanında yaptıklarıyla da kutlamak istiyorum.

Prof. Dr. Hasan Keseroğlu
İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi
Bilgi ve Belge Yönetimi Bölümü
e-posta: hasankeseroglu@gmail.com